

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 04.11.1992, sp. zn. 8 Co 358/92, ECLI:CZ:MSPH:1992:8.CO.358.1992.1

Číslo: 69/1994

Právní věta: Podal-li odvolání proti rozhodnutí o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů jen jeden z účastníků řízení, stíhá jen jeho povinnost k úhradě soudního poplatku z odvolání ve výši 2 % z vypořádaných hodnot.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.11.1992

Spisová značka: 8 Co 358/92

Číslo rozhodnutí: 69

Číslo sešitu: 6-7

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Bezpodílové spoluvlastnictví manželů, Poplatky soudní

Předpisy: 549/1991 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č.69

Podal-li odvolání proti rozhodnutí o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů jen jeden z účastníků řízení, stíhá jen jeho povinnost k úhradě soudního poplatku z odvolání ve výši 2 % z vypořádaných hodnot.

(Rozsudek Městského soudu v Praze ze 4. 11. 1992,8 Co 358/92)

Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem vypořádal bezpodílové spoluvlastnictví manželů, zaniklé rozvodem jejich manželství ke dni 25. 11. 1986. Do vlastnictví navrhovatelky přikázal dům č. p. 51, postavený na pozemku parc. č. 298, a louku parc. č. 1 726 v ceně 79 840 Kč a dále movité věci, vše v celkové hodnotě 99 620 Kč; do vlastnictví odpůrce přikázal fotoaparát zn. Yashica v zůstatkové hodnotě 1 700 Kč. Navrhovatelce byla uložena povinnost zaplatit odpůrci na vyrovnání podílů částku 42 460 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku. Oběma účastníkům byla potom uložena povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 014 Kč, vždy společně a nerozdílně s druhým účastníkem, a na nákladech řízení, hrazených z rozpočtových prostředků, částku 423 Kč, vše na účet Obvodního soudu pro Prahu 4. Takto rozhodl poté, kdy jeho původní rozsudek ze dne 27. 2. 1990 byl odvolacím soudem zrušen a věc vrácena tomuto soudu s tím, že je třeba se zabývat hodnocením zásluh o získání a zvelebení nemovitosti, když odpůrce požadoval nemovitost přikázat do svého výlučného vlastnictví, a to za nově vzniklé situace, kdy oproti uvedenému stanovisku odpůrce v

dalším řízení prohlásil, že nemovitost do svého vlastnictví nechce.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podal odvolání odpůrce a namítal, že soud nedostatečně zjistil skutečný stav věci, a věc nesprávně posoudil ve vztahu k vypořádání společného majetku, zejména pak, že nerespektoval závazné pokyny odvolacího soudu, směřující ke zjištění rozhodných skutečností pro posouzení toho, komu z účastníků má být nemovitost přikázána do výlučného vlastnictví. Poukazoval na to, že navrhovatelka nemá finanční prostředky na vyrovnání podílů účastníků za situace, když by nemovitost byla přikázána do jejího výlučného vlastnictví, a naopak, že on sám je schopen navrhovatelce příslušnou částku vyplatit ihned. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil jen tak, že sporná nemovitost se přikazuje do výlučného vlastnictví odpůrce.

Navrhovatelka vyvracela důvody odvolání a namítala, že odvolání bylo podáno jen z důvodu změny cenových předpisů, tedy proto, aby částka, kterou by měla odpůrci zaplatit, byla vyšší než částka uvedená v rozsudku soudu prvního stupně. Navrhla potvrzení rozsudku z důvodu jeho věcné správnosti.

Městský soud v Praze přezkoumal uvedený rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, a svým rozsudkem jej změnil tak, že rozhodl, že do výlučného vlastnictví navrhovatelky připadne dům čp. 51 v K. s přílehlými pozemky a movité věci (vše v hodnotě 188 580 Kč) a odpůrci jen movitá věc v hodnotě 1 700 Kč, přičemž navrhovatelce uložil zaplatit odpůrci 93 440 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Oběma účastníkům bylo uloženo zaplatit společně a nerozdílně 1 903 Kč na úhradu soudního poplatku za řízení u soudu prvního stupně a každý z účastníků byl uznán povinným zaplatit státu na nákladech řízení 177 Kč. Odpůrci bylo uloženo, aby zaplatil 3 806 Kč na úhradu soudního poplatku za odvolací řízení. Úhrada nákladů odvolacího řízení vzájemně nebyla žádnému z účastníků řízení uložena. Výrok rozsudku soudu prvního stupně o nákladech řízení ohledně řízení před soudem prvního stupně byl potvrzen.

Z odůvodnění:

Z doplňku znaleckého posudku znalce J. B. odvolací soud zjistil, že cena sporné nemovitosti činí nyní 167 800 Kč.

Z potvrzení o půjčce uzavřené mezi spořitelnou a navrhovatelkou na částku 50 000 Kč a z vkladní knížky vedené u České spořitelny v Praze 4 na jméno navrhovatelky s vkladem 88 000 Kč, odvolací soud zjistil, že navrhovatelka ke dni rozhodování věci odvolacím soudem disponovala částkou 88 000 Kč. Odpůrce při jednání dne 4. 11. 1992 předložil odvolacímu soudu částku 70 000 Kč v hotovosti.

Po takto provedeném doplnění řízení má odvolací soud shodně se soudem prvního stupně za to, že přikázání nemovitosti do výlučného vlastnictví navrhovatelky je na místě, a že tedy odvolání je důvodné jen pokud směřuje do výroku o výši částky, kterou je navrhovatelka povinna odpůrci na vyrovnání podílů zaplatit.

Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozsudku vyložil, jaké důvody ho vedly k rozhodnutí o nemovitosti (tvořící hodnotově převážnou část bezpodílového spoluvlastnictví účastníků) a odvolací soud pro stručnost odkazuje na jeho rozsudek, k němuž sám pouze dodává, že ani v průběhu odvolacího řízení nebylo zjištěno nic, co by odůvodňovalo změnu rozhodnutí v tomto směru, vyjma opětovné změny stanoviska odpůrce, což ovšem za situace, kdy navrhovatelka prokázala svou solventnost a odpůrce další zásadní výhrady neuvedl, nemohlo by být pokládáno za relevantní pro rozhodnutí ve věci. Samo tvrzení odpůrce, že soud prvního stupně nerespektoval závazné pokyny v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu, se jeví být účelové a nedostatečně odůvodňující podané odvolání, protože soud prvního stupně správně takovéto dokazování hodnotil jako nadbytečné.

Byl vypracován nový znalecký posudek na dům účastníků v K. a takto nově zjištěná cena se promítla do výroku o hodnotovém vypořádání. Totéž platí i o ceně tří movitých věcí, která musela být změněna, aby odpovídala ceně uvedené ve znaleckém posudku znalce J. V. (7 000 Kč), a rovněž tak i o další movité věci v hodnotě 4 000 Kč.

Ze všech těchto důvodů odvolací soud odvoláním napadený rozsudek ve výroku o věci samé změnil podle ustanovení § 220 odst. 2 o. s. ř., a to pouze pokud jde o výši hodnot shora uvedených věcí, které byly přikázány navrhovatelce, a následně nově rozhodl i o hodnotovém vypořádání tak, že navrhovatelka, které se dostává věcí celkem v hodnotě 188 580 Kč a je povinna zaplatit odpůrci, jehož aktivum činí 1 700 Kč, celkem částku 93 440 Kč, tedy částku, o kterou má navrhovatelka více a odpůrce méně, než činí jejich zákonný díl, představující jednu polovinu celkové hodnoty vypořádaného majetku (95 140 Kč).

Za této situace ovšem doznal změny i výrok o soudním poplatku, jehož výši bylo třeba nově uvést do souladu se zákonem č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích a o poplatku za výpis z rejstříku trestů, tak, aby odpovídala nově vypočtenému základu a položce 4 sazebníku soudních poplatků. Každý z účastníků byl proto uznán povinným zaplatit společně a nerozdílně s druhým účastníkem částku 1 903 Kč připadajícím na něho dle výše uvedené položky sazebníku.

Ve výroku o nákladech řízení mezi účastníky navzájem byl rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrzen (§ 219 o. s. ř.).

O povinnosti odpůrce zaplatit soudní poplatek z odvolání bylo rozhodnuto podle ustanovení § 2 odst. 4, věta první, zákona č. 549/1991 Sb., neboť to byl pouze odpůrce, kdo proti rozsudku soudu prvního stupně podal odvolání, takže tu nelze dovodit i povinnost navrhovatelky k placení soudního poplatku.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř., protože ve stadiu odvolacího řízení měl odpůrce úspěch jen v části týkající se výše částky na vypořádání podílů účastníků, nikoli však již v předmětu týkajícím se přikázání nemovitosti do výlučného vlastnictví toho kterého účastníka.

Vzhledem k tomu, že ve stadiu odvolacího řízení bylo třeba dokazování doplnit znaleckým posudkem znalce J. V., odvolací soud uložil účastníkům náklady s tímto posudkem vzniklé (354 Kč) zaplatit, a to každému jednou polovinou podle ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř.